

Priženite konjiča mi!

Priženite konjiča mi,
naj belec je, naj vran,
samo da z uzdo dobro je
in s sedlom osedlan!

Ah, kje mladost si moja, kje?
za lesom, za goró?
Li skriva mojim te očem
široko morje to?

V daljave brzo moj konjič —
črez gaj, polje in gozd
in če za morje tudi — hej! —
ugrabiva mladost!

Mladost, ah, solnčni žarki nje
kako blesté, goré!
Po njih napoju žeja me,
vzdrljava mi srce . . .

*A padel truden je po tleh
konjič moj osedlan,
in po cvetočih mladih dneh
vzdihujem zdaj bolan!*

Fran Žgur.

O dveh angelih in dveh zvezdicah.

Spisal Ivan V.

In vselej, kadar je zadremala mamica, je prihitel k Liziki angel varuh. Prihitel je na velikih srebrnih perutih, ki so žvenketale, in ves snežnobel in krasen je bil, in lase je imel solnčno-zlate. Nikdar pa ni zabil vzeti s sabo zvezdice, ki je bila Lizikina.

Zjutraj zgodaj, ko so si vsi angelčki lepo umili glavico in ročice v solnčnih žarkih, si očesali zlate laske, voščili »dobro jutro« ljubemu Bogu in mu lepo po vrsti poljubili zlato roko — se je prithotapila Lizikina zvezdica k njenemu angelu, ga proseče pogledala s svojim očescem in mu tiho zašepetala:

»Ljubi bratec angelček, vzemi me s sabo k Liziki; imam jo tako rada!«

In ker je imela zvezdica tako lepe modre oči, ji angel ni mogel odreči prošnje. Splavala mu je nad glavo; zažvenketala so srebrna krila, in odhitela sta na zemljo — k Liziki.

Lizika je bila mamičina, in mamica je pravila vedno, da je njena hčerka najlepše dete na svetu. Pa je bila tudi res lepa naša Lizika! In da ste jo videli, kako je bila krasna, kadar je spančkala v lepo rezljani zibelki in sanjala — rožasta usteca na smeh — o svojih punčkah, o oni, ki ima zeleno krilce in velike črne oči, tako smešne, da se jim mora vedno smejati,